

Filemon, “breng dat mij in rekening”

Oorspr. titel: “Zet dat op mijn rekening” – Ware vrijheid voor de gevangenen en verdrukten
door Harry A. Ironside,

<https://www.lighthouse Trailsresearch.com/blog/charge-that-to-my-account/>, 4-7-2026

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (1977 of HSV)
Vertaling en plaatjes door M.V.

Harry A. Ironside (1876 - 1951)

LHT-Opmerking: In de Bijbel is er een klein boek genaamd *Filemon*, dat het verhaal vertelt van een slaaf, zijn eigenaar en een apostel van Christus die deze slaaf verdedigde. Hieronder hebben we het verhaal geplaatst van Filemon (de slavenhouder) en Onesimus (de slaaf) en hoe de apostel Paulus ingreep, zoals verteld door Harry Ironside.

“Breng dat mij in rekening” door Harry Ironside

“Als u mij dus houdt voor een medegelovige, aanvaard hem dan zoals u het mij zou doen. ¹⁸ En als hij u in iets onrecht aangedaan heeft of u iets schuldig is, **breng dat mij in rekening**. ¹⁹ Ik, Paulus, heb het eigenhandig geschreven. Ik zal betalen, om niet te zeggen dat u ook uzelf aan mij schuldig bent” (Filemon 17-19).

Iemand heeft gezegd dat deze brief aan Filemon het mooiste exemplaar is van vroege particuliere christelijke correspondentie die bewaard is gebleven. We moeten dit verwachten, aangezien het door goddelijke inspiratie werd gegeven. En toch heeft het allemaal te maken met een dief, een weggelopen slaaf genaamd Onesimus, die op het punt stond terug te keren naar zijn voormalige meester.

De geschiedenis achter de brief, die uit een zorgvuldige studie van de brief zelf is afgeleid, lijkt als volgt: in de stad Kolosse woonde een rijke christen genaamd Filemon, mogelijk het hoofd van een groot huishouden, en zoals velen in die tijd had hij een aantal slaven of knechten. Het christendom wierp de slechte gewoonte van slavernij niet onmiddellijk om, hoewel het uiteindelijk het middel was om dat praktisch uit de hele beschaaft wereld te verdrijven. Het begon met het reguleren van de relatie tussen meester en slaaf, waardoor dit onnoemelijke zegen bracht aan degenen in slavernij.

Deze man Filemon is kennelijk bekeerd door het ambt van de apostel Paulus. Waar ze elkaar ontmoetten, wordt ons niet verteld; zeker niet in de stad Kolosse, want in het schrijven van de brief aan de Kolossenzen maakt Paulus duidelijk dat hij nooit de gezichten had gezien van degenen die de kerk van Kolosse vormden. U zult zich herinneren dat hij lange tijd in Efeze werkte. De faam van zijn prediking en onderwijs verspreidde zich in het buitenland, en we lezen dat “allen die in Asia woonden het woord van de Heere Jezus hoorden” (Handelingen 19:10). Onder degenen die zo de evangelieboodschap hoorden, was mogelijk deze man Filemon van Kolosse, en zo werd hij tot Christus gebracht.

Er waren enkele jaren voorbij gegaan, en deze slaaf, Onesimus, was weggelopen. Blijkbaar had hij zijn meester beroofd voordat hij vertrok. Met zijn onrechtmatig verkregen bezittingen was hij naar Rome gevlucht. Hoe hij daar kwam weten we niet, maar ik twijfel er niet aan dat hij bij zijn aankomst daar zijn draai had gevonden en ten volle genoot van wat zijn meester had toebehoord. Hij hield God niet in gedachten, maar toch was Gods oog op hem gericht toen hij zijn huis verliet, en het volgde hem op de reis van Kolosse naar Rome. Toen hij die grote metropool bereikte, kwam hij kennelijk in contact met de man via wie zijn meester, Filemon, was bekeerd. Mogelijk werd Onesimus gearresteerd vanwege een verdere schurkenstreek, en kwam hij op die manier in contact met Paulus in de gevangenis, of hij heeft hem vrijwillig bezocht. Hoe dan ook, God, die precies weet hoe hij de behoeftige zondaar en de boodschapper van het Kruis samen moet brengen, zorgde ervoor dat Onesimus en Paulus elkaar oog in oog ontmoetten.

“Hij verheugt zich in barmhartigheid”

God waakte over Onesimus. Hij zag hem toen hij dat geld stal, en toen hij uit het huis van zijn meester vluchtte. Hij zag hem op weg naar Rome en bracht hem uiteindelijk oog in oog met Paulus. Door datzelfde kostbare Evangelie dat tot de redding van Filemon had geleid, werd Onesimus, de stelende weggelopen slaaf, ook gered, en werd er een andere ster aan de kroon van de Verlosser toegevoegd.

Dan kan ik me voorstellen dat Onesimus naar Paulus toe komt en zegt: “Nu, Paulus, ik wil je advies. Er is een zaak die mij dwarszit. Je kent mijn meester, Filemon. Ik moet bekennen dat ik hem heb beroofd en ben weggelopen. Ik voel nu dat ik terug moet gaan en probeer het goed te maken”.

Een bewijs dat mensen echt uit God geboren zijn, is hun poging om genoegdoening te geven voor onrecht dat in het verleden is begaan. Ze willen een goed geweten, zowel voor God als voor de mens.

“Paulus, moet ik teruggaan volgens de Romeinse wet? Ik heb niets te betalen en ik weet niet precies wat ik moet doen. Ik behoor niet tot mezelf, en het is volstrekt onmogelijk om ooit iets te verdienen om het verlies te compenseren. Wil je me adviseren wat ik moet doen?”

Paulus had *misschien* gezegd: “Ik ken Filemon goed. Hij heeft een teder, vriendelijk, liefdevol hart en een vergevingsgezinde geest. Ik zal hem een briefje schrijven en hem vragen je te vergeven, en dat zal alles goedmaken”.

Maar dat deed hij niet. Waarom? Ik denk dat hij ons een prachtig beeld wilde geven van het grote evangelie van substitutie (plaatsvervanging). Een van de belangrijkste aspecten van het werk van het Kruis is substitutie. De Heer Jezus Christus zelf heeft de schuld betaald die wij aan de oneindige God hebben, zodat wanneer vergeving tot ons kwam, dat op een volkomen rechtvaardige basis zou zijn. Paulus, die zelf door het kruis was gerechtvaardigd, zegt nu: “Ik zal een brief aan Filemon schrijven en mij ertoe zetten uw borg te worden. Ga terug naar Filemon en overhandig mijn brief. Je hoeft je eigen zaak niet te bepleiten; geef hem gewoon mijn brief”.

We zien Onesimus met dat bericht van Paulus, veilig verborgen in zijn geldbeugel, terug naar Kolosse haasten. Stel je Filemon voor die op de portiek van zijn prachtige woning staat, de straat afkijkt en plotseling uitroept: “Wie is dat? Die lijkt zeker op die schurk, Onesimus! Maar zeker zou hij niet het inzicht hebben om terug te komen. Toch lijkt hij erg op hem. Ik zal gewoon toekijken en wachten”.

Even later zegt hij: “Het is Onesimus! Hij lijkt naar het huis te komen. Ik denk dat hij het moeilijk heeft gehad in de wereld. Het gestolen geld is allemaal weg, en misschien komt hij nu om gratie te vragen”.

Als hij het pad opkomt, roept Onesimus: “Meester!”

“Wel, Onesimus, ben je weer thuis?”

“Ja, Meester, lees dit alsjeblieft”.

Geen ander woord kon Onesimus voor zichzelf zeggen; Paulus’ brief zou alles verklaren.

Filemon neemt de brief, opent hem en begint te lezen: Paulus, een gevangene van Jezus Christus.

“Waarom Onesimus, waar heb je Paulus ontmoet? Heb je hem persoonlijk gezien?”

“Ja, Meester, in de gevangenis in Rome; hij leidde mij naar Christus”.

Aan Filemon, de geliefde en onze medearbeider.

“Maar dat is typisch Paulus”.

En aan Appia, de geliefde. (Dat was mevrouw Filemon.)

“Kom hier, Appia. Hier is een brief van Paulus”. Wanneer mevrouw Filemon Onesimus ziet, roept ze: “Ben jij terug?”

Je kunt je haar mengeling van afkeer en verontwaardiging voorstellen als ze hem daar ziet staan. Maar Filemon zegt: “Ja, hier is een brief voor ons om te lezen — een brief van Paulus”.

Terwijl hij de brief leest, komt hij tot het volgende: ik spoor u veel liever aan door de liefde, omdat ik, Paulus, een oud man ben en nu ook een gevangene van Jezus Christus. Ik doe een beroep op u ten behoeve van mijn zoon Onesimus

“Denk daar eens over na! Hij moet Paulus op de een of andere manier te slim af zijn”.

Die ik in mijn boeien heb voortgebracht.

“Ik vraag me af of hij hem iets heeft verteld over het geld dat hij van ons heeft gestolen. Ik veronderstel dat hij een religieus spel met Paulus heeft gespeeld”.

Hij was voorheen voor u van geen nut.

“Dat zou ik zeggen”.

maar nu is hij voor u en voor mij van veel nut.

“Daar ben ik niet zo zeker van”.

Ik heb hem teruggestuurd.

“Paulus moet veel van hem hebben gedacht. Als hij hem niet beter zou gediend hebben dan mij, zou hij niet veel uit hem krijgen”. Hij leest de brief door.

“Wel, wel, die diefstalige leugenaar! Misschien gelooft Paulus dat hij gered is, maar ik zal het nooit geloven tenzij ik erachter kom dat hij toegaf wat hij mij heeft aangedaan”.

“Wat is dit?”

Als u mij dus houdt voor een medegelovige, aanvaard hem dan zoals u het mij zou doen. ¹⁸ En als hij u in iets onrecht aangedaan heeft of u iets schuldig is, **brenge dat mij in rekening**. Ik, Paulus, heb het eigenhandig geschreven. Ik zal betalen, om niet te zeggen dat u ook uzelf aan mij schuldig bent. (vs 17-19).

“Oh, ik denk dat Filemon in een oogwenk werd overwonnen. Dan is alles afgedaan, zegt hij. Hij heeft zijn zonde bekend. Hij heeft zijn diefstal erkend, zijn schuld erkend, en denk eens na, Paulus, die dierbare dienaar van God, die in de gevangenis lijdt om Christus’ wil, zegt: Zet dat maar op mijn rekening. Ik zal alles voor hem regelen. Paulus wordt zijn borg”. Het was precies alsof Paulus vandaag zou schrijven: “Brenge dat mij in rekening!” (vs. 18).

Een evangelie-afbeelding

Is dit niet een afbeelding van het evangelie? Een beeld van wat de Verlosser voor elke berouwvolle ziel heeft gedaan? Ik denk dat ik Hem zie terwijl Hij de behoeftige, nederige zondaar in Gods aanwezigheid brengt en zegt: “Mijn Vader, hij heeft U onrecht aangedaan, Hij is U veel verschuldigd, maar alles is aan Mij toegeschreven. Laat hem vrij”. Hoe kon de Vader het gebed van Zijn Zoon opzij zetten na die dood van schaamte en verdriet aan het kruis van Golgotha, toen Hij onze schuld op Zich nam en in onze plaats leed?

Maar let nu op, het is niet alleen zo dat Paulus aanbood om Onesimus’ borg te worden, het was niet alleen dat hij alles voor Onesimus wilde regelen wat het verleden betreft, maar ook voor zijn toe-

komst. Hij zegt tegen Filemon: “Als u mij dus houdt voor een medegelovige, aanvaard hem dan zoals u het mij zou doen” (vs 17).

Is dat niet een ander aspect van onze redding? Wij zijn “aanvaard in de liefde”. De gezegende Verlosser brengt de verlostte in de aanwezigheid van de Vader en zegt: “Mijn Vader, als Gij mij als partner van Uw troon beschouwt, ontvang hem dan als Mij”. Paulus zegt: “niet meer als een slaaf, maar als meer dan een slaaf, namelijk een geliefde broeder. Was hij dat in het bijzonder voor mij, hoeveel te meer zal hij het voor u zijn, zowel in het vlees als in de Heere?” (vs 16) Hij zal de plaats innemen, niet van een knecht, maar van een geëerd familielid en een broeder in Christus. Denk er eens over na — ooit een arme, stelende, weggelopen slaaf, en nu een erkende dienaar van Christus, welkom gemaakt omwille van Paulus. Zo redt onze Vader de wetteloze, schuldige zondaar en verwelkomt hem omwille van Jezus, en behandelt hem zoals Hij zijn eigen geliefde Zoon behandelt.

Jezus betaalde alles,
Aan Hem ben ik alles verschuldigd;
Zonde had een karmozijnrode vlek achtergelaten:
Hij waste ze wit als sneeuw.

En nu is ieder verlost in Christus voor God — ja, “gerechtigheid van God in Hem” (2 Korintiërs 5:21). Oh, wonderlijke liefde! De gerechtigheid is bevredigd. Wat een beeld hebben we hier dan van substitutie en acceptatie. De apostel Paulus belichaamde het allemaal voor ons:

“Die om onze overtredingen is overgeleverd, en opgewekt om onze rechtvaardiging”
(Romeinen 4:25).

Wij worden geaccepteerd in de Geliefde. De Heer Jezus werd onze Zekerheid, heeft ons hele verleden geregeld en heeft voorzien in onze hele toekomst. In het boek Spreuken (11:15) is er een zeer opvallende uitspraak: “Wie borg is voor een vreemde, zal het beslist slecht vergaan, maar wie handslag haat, leeft veilig”. Deze woorden werden eeuwen voor het Kruis geschreven, om mensen te waarschuwen voor wat nog steeds een veelvoorkomende basis is voor falen en ondergang in het zakelijke leven. Borg staan voor een vreemde is een zeer gevaarlijke zaak, zoals duizenden tot hun verdriet hebben geleerd. Het is een slecht beleid om zo’n risico te nemen, tenzij je bereid bent te verliezen. Maar er was iemand die volledig wist wat alle gevolgen van Zijn daad zouden zijn, en toch, in genade, de moeite nam om “Borg voor een vreemde” te worden.

Mediteer over deze prachtige woorden:

“Want u kent de genade van onze Heere Jezus Christus, dat Hij omwille van u arm is geworden, terwijl Hij rijk was, opdat u door Zijn armoede rijk zou worden” (2 Korintiërs 8:9).

Hij was de Borg voor de vreemdeling.

Een borg is iemand die ten goede opkomt voor een ander. Menig ens doet dit voor een vriend, lang bekend en vertrouwd, maar geen enkele wijze man zal zo handelen voor een vreemde tenzij hij bereid is te verliezen. Maar het was toen we vreemdelingen en vijanden waren, en vervreemd in onze geest door slechte daden, dat Jezus in genade onze Borg werd.

Christus heeft ook ooit geleden voor zonden, de rechtvaardigen voor de onrechtvaardigen, opdat Hij ons tot God zou brengen. (1 Petrus 3:18)

Alles wat we verschuldigd waren, werd van Hem geëist toen Hij op het hout leed voor zonden die niet de Zijne waren. Hij kon dan zeggen: “wat ik niet geroofd heb, moet ik toch teruggeven” (Psalm 69:5). De prachtige weergave van Jesaja 53:7 luidt: “Toen betaling geëist werd, werd Hij verdrukt”. Dit is de essentie van de evangelieboodschap. Hij stierf in mijn plaats; Hij heeft mijn schuld betaald.

Hoe volledig heeft Hij de waarheid van de woorden uit Spreuken bewezen toen Hij leed aan dat kruis van schaamte! Hoe Hij moest boeten toen Gods vreselijke oordeel over zonde op Hem viel. Maar Hij aarzelde niet! In liefde voor God en voor de vreemdelingen van wie Hij Borg was geworden “heeft Hij ... het kruis verdragen en de schande veracht” (Hebreeën 12:2).

Zijn verdriet is nu voorgoed voorbij. Hij heeft de schuld betaald, elke eis in volmaakte rechtvaardigheid beantwoord. De gelovige zondaar wordt van alle beschuldigingen vrijgesproken, en God wordt volledig verheerlijkt.

Verlosser, Borg, Lam van God,
U hebt ons met Uw bloed gekocht;
U hebt de schuld weggevaagd,
Er is niets meer over om te betalen.

Niemand anders had de claims van Gods heiligheid tegen de zondaar kunnen beantwoorden en uiteindelijk als triomfant uit de strijd gekomen. Hij alleen kon boete doen voor zonde. Omdat Hij elke claim heeft geregeld, heeft God Hem uit de dood opgewekt en Hem in de hoogste glorie aan Zijn eigen rechterhand gezet.

Heb je “de Borg van de Vreemdeling” vertrouwd? Zo niet, wend je dan nu tot Hem zolang genade vrij is.

Lees ook:

- o Rubriek “Evangelie & Evangelisatie”: <https://www.verhoevenmarc.be/evangelisatie.htm>

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm